

Javasangyal

„Emil Cramer meghökkenően tárta ki a szemét,
mert észre se vette, hogy lehunyta az előbb.”
(Ray Bradbury)

1975-ben született Pécsen.
Költő, kritikus. Legutóbbi
írását 2014. 11. számunk-
ban közzöltük.

Az elfogadásról

— Honnan tudjam, hogy veled beszélgetek, nem pedig magamat szólongatom? — kérdeztem óvatoskodva.
— Én nem kételkedem a létezésedben. Te miért nem fogadsz el engem? — csodálkozott az angyal.

A látásról

— Azért nem látsz sehohol, mert mindenhol ott vagyok — mondta az angyal. — Ha képes leszel *mindent* látni, engem is észreveszel.
— S ha csak téged pillantalak meg?
— A mindenség tárul föl előtted.

A testről

— Mire való a test? — kérdeztem. — Ölelésre? Alkotásra? Munkára? Játéokra?
— Létezésre — felelt az angyal.

A virágokról

— Gyönyörűek a rózsáid — szólt elismerően az angyal. — De ne felejts el fényeket is ültetni a kertbe.

Az anyagról

— Mire való az anyag? — kérdeztem.
— Hogy *éljen* — felelt az angyal.
Később hozzátette:
— A test se más: sűrűbb lélek.

A szerelemről

— Honnan ismerem fel a szerelmet? — kérdeztem.
— Hogy nem lesznek kérdéseid, csak válaszaid; azután már válaszaid sem maradnak, csak te és ő; végül eltűnsz te is, és ő is, még Isten is, mert mindannyian feloldódtok egy személytelenül boldog jelenlétben — derült föl az angyal *hiánya*.

Istenről

- Hol találom Istent? — kérdeztem.
- Ahol keresed — felelt az angyal.

A békességről

- Néha végtelen békességet érzek. De csak pillanatokig tart — keseregtem.
- Ne fuss az óramutató után, nem oly panorámás az ő útja. Maradj a pillanatban! — tanácsolta az angyal.

A szavakról

- Néha azt érzem, a szavaim bölcsebbek nálam — borongtam.
- Mert ezek nem a te szavaid — intett az angyal.
- Ezért nem tudok úgy élni, ahogy az írásaim tanácsolják?
- Inkább mert írsz, ahelyett hogy élnél.
- Akkor hát ne írjak?
- Írj úgy, mintha élnél; és élj úgy, mintha írnál — hagyott magamra az angyal a mindenséggel.

A zenéről

- Egy másik világ anyanyelve — mondta az angyal a zenéről.
- Azért nem értjük?
- Azért tartjátok gyönyörűnek.
- Mesélj arról a világról! — kértem.
- *Istendimenzió* — mondta az angyal, és gyöngéden álomba dúdolt.

A szeretetről

- Szeresd... — mondta az angyal.
- Kit? — kérdeztem.
- Szeresd, még mielőtt tudnád, kit — fejezte be a mondatot az angyal.

A jelenlétről

- Kinek a jelenléte vagy? — kérdezte az angyal.
- Azóta gondolkodom a válaszon (mert azóta tudom a választ).

A tanácstalanságról

- Mit tennél a helyedben? — kérdezte az angyal mindig, ha tanácstalannak látott.

A fényről

— Kisütött az Isten! — ujjongtam a felhők elvonultán.
Az angyal az elégedett tanítók arckifejezésével bólogatott.

A felhőkről

— Ha felhők takarják el a napot, se félj: Isten takarja el Istent — szólt az angyal új tanítása.

A fákról

— Mi a fák titka? — révedtem el a liget szépségén.
— Ha tőlük kérdezed, megsúgják — mosolygott az angyal.

A tengerről

— Nem kell a víz felszínére tapasztanod a füled, hogy halld a tenger szívverését — mondta az angyal.
— Mit értesz ezen?
— *Mindent.*

A félelemről

— Ez az, amit Istenen kívül mindenki tud — mondta az angyal a félelemről.
— És mindenki rosszul — tette hozzá később.

Az örömről

— Öröm jelzi, ha jó úton jársz — mondta az angyal.
— És az ember mindig örül, csak nem veszi észre — tette hozzá később.

A tisztaságról

— Addig vagyok tiszta, míg be nem piszkollak — mondta az angyal, a nevében.

Rólad

Amikor rólad kérdeztem, az angyal a boldogságommal válaszolt.